

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

21e jaargang nr.3

nadruk verboden

17 september 1976

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt U zelf na.
Het is een geestelijke avond en als titel heb ik gekozen:

VERGETEN WAARDEN

In deze tijd duiken overal zaken uit het verleden op. Denk maar eens aan b.v. de Dode Zee-rollen, de ontdekkingen overal van archeologen en de vele nieuwe interpretaties van zowel zuid amerikaanse zowel als egyptische en perzische oudheden en werken.

Want het verleden is voor de mens van heden geworden tot een soort wildernis, waarin medicijnmannen en pronklievende vorsten rondwaarden tussen volkeren, die nog te dom waren om één en één op te tellen.

Maar uit dat verleden, wat men wel eens vergeet, komen toch ook al die wijze werken, waarop men zich tegenwoordig beroept, tot de bijbel toe. Denk eens aan de upanishads. Dit zijn oude indische werken vol van overleveringen, die in deze tijd nieuwe betekenis voor velen schijnen te gewinnen.

Denk eens aan de wereldvoorstellingen, zoals die blijken uit de Bagahvad Gita. Herinner u de oude gegevens van een egyptisch dodenboek en realiseer u, hoe wonderlijk en vol gegevens zelf de overleveringen omtrent de oude goden zijn, die nu nog leven onder de indianen in de noordelijke Andes.

Het verleden, al is er veel van vergeten, wist kennelijk op bepaalde gebieden meer dan de mensen van heden. Wanneer je bezig bent met de geestelijke waarden, zoals dezen zich in de laatste tijd ontwikkelen, word je haast onwillekeurig gekonfronteerd met dit verleden. Een verleden, dat nu technischer wordt voorgedragen, dat psychologisch en soms zelfs psychiatrisch verklaard wordt. Maar dan toch een verleden, waarin een groot deel van de geestelijke bestrevingen en ontwikkelingen van deze

direct verbonden blijken te zijn.

Laat ons terug gaan naar de zeer oude denkbeelden omtrent de schepping. De ouden spraken niet voornamelijk over een paradijs, zoals u misschien denkt. Zij kenden ook een god, die al dansende het gif uit de wereldzee puurt, een reinigingsproces, dat ook in andere leringen tot uiting komt. Je zou haast denken, dat het werken van de goden een tijdlang een soort actie voor het milieu geweest is, zich afspelende in de oertijd.

In de oudheid was het leven gebonden aan de mogelijkheden, die in de natuur bestonden. Juist omdat men als mens met die natuur veel sterker, dan nu het geval is, gekonfronteerd werd, heeft men de regels, de wetten en krachten daarvan beter beseft, dan nu het geval pleegt te zijn.

Te weten, wanneer vruchtbaarheid zal optreden of waarom zij uit zal blijven, is erg belangrijk in een staat, waarin de landbouw het voornaamste beroep is en waarin handel in feite alleen maar een soort nevenproduct is van de beschaving.

Wanneer men daar dan goden bij haalt, zo betekent dit nog niet, dat men die goden alleen maar ziet als bovennatuurlijke krachten. Zij zijn eerder de vertegenwoordigers van onvermijdelijke natuurinvloeden, waartegen de mens zich niet kan verweren.

In de oudheid komen vele belangrijke denkbeelden en interessante gezichtspunten naar voren. Wanneer ik dezen voor een deel nu voor u een meer modern kleed geef en vertaal, zo zult U mij dit wel willen vergeven. Want al kies ik vervangende termen, aan de werkelijke inhoud en betekenis ervan zal ik in geen enkel opzicht geweld doen.

Een van de eerste die ik zal citeren luidt: Slechts hij, die spreekt met de goden, kent zijn lot. Wat u mogelijk krankzinnig in de oren klinkt, omdat u zich afvraagt, wie dan wel in staat is met de goden te praten en nog antwoord te krijgen ook.

Maar vertaal dit nu eens in meer moderne termen. Dan betekent de spreuk: hij, die alle tekenen in de natuur rond zich weet te lezen, weet, wat zijn mogelijkheden zijn. En dit ligt dan toch veel dichter bij de werkelijkheid. Want de tekenen speelden bij de ouden de rol van de "woorden der goden".

De mens, die in zichzelf gerechtvaardigd is, is sterk, zo begint een andere stelling. Waarop men de kracht van verschillende goden er bij haalt. Onzin?

Maar weet men dan in uw dagen, zelfs wetenschappelijk in de termen van de psychiatrie, niet, dat een mens, die het gevoel heeft, dat hij in de wereld zijn eigen betekenis heeft, die een doel kent in zijn bestaan, veerkracht heeft, meer kan verdragen en veel meer kan bereiken, terwijl zij, die niet zeker zijn omtrent dit alles, steeds weer in allerhande konfliktsituaties terecht plegen te komen en daaronder veel meer lijden dan redelijk schijnt?

Alleen is de spreuk, waarvan ik een deel hier vrij vertaald aanhaalde, meer dan 10.000 jaren oud. Wat dat betreft, is ook het beeld van de levensboom heel wat ouder dan de meeste mensen beseffen. Zeker, het is een symboliek, die men voornamelijk bij de kabbalisten aan zal treffen en die dus schijnt te stammen uit de tijd rond het jaar 1000.

Waarbij men dan maar liever over het hoofd pleegt te zien, dat zelfs de scyten een boomsymbool als weergave van het totale leven hebben gebruikt en ver voordien in India de

heilige boom als symbool voor leven en levensprocessen eveneens, vooral bij ingewijden en geheimpleren, een belangrijke functie had, die in het volksgeloof doorklonk.

En in zeer vroege tijden vinden wij al spreuken in verband met boomverering, die wijzen in de richting van de levensboom, zoals een strofe, die betekent: alleen het zaad, dat in de aarde rust, kan zich ontwikkelen.

Duidelijk. Maar het betekent eveneens, dat voor een mens een werkelijke geestelijke ontwikkeling alleen daár mogelijk zal zijn, waar hij een hem passende voedingsbodem vindt.

"Langzaam rijst hij, zich buigende voor het geweld", luidt een andere regel. En iedereen weet zonder meer, dat een zaailing, die zich niet voor de storm buigt, eenvoudig breekt en sterft. Maar voor de mens geldt deze regel in zekere zin ook. De mens moet flexibel zijn en blijven, zich steeds weer aan het gebeuren aan kunnen passen. Alleen dan is het hem mogelijk, geestelijk en menselijk verder te groeien.

Ook wordt gezegd in dit verband: Maar hij, die sterk is geworden, verheft zich tot de hemel en verbindt de hemel met de kracht, die hij puurt met zijn wortels.

Hemel heeft in de oude taal een wat andere betekenis, dan nu bij u het geval is. Hemel is rijk van machten, maar ook een rijk, waarin de tijd niet heerst, de eeuwigheid. Zo vertaald wordt het geheel nog interessanter. Men stelt dus, dat de mens de krachten van het onbekende, de eeuwigheid, verbindt met de kracht van de aarde, alleen reeds door zijn bewust leven.

De levensboom heeft trouwens in vele opzichten nog meer te zeggen. Geestelijk bezien maakt zij duidelijk, dat een geestelijke groei niets te maken heeft met een steeds meer boven anderen uitgroeien en je van hen isoleren. Integendeel zelfs: naarmate je innerlijk verder groeit, sterker wordt en hoger rijkt, ben je juist meer verbonden met de wereld, waaruit je nu leeft. Want hoe hoger de boom, hoe dieper en sterker zijn wortels, nietwaar?

Deze oude visie wijkt dus nogal wat af van de houding, die velen in uw maatschappij in plegen te nemen: mensen, die menen, dat het voldoende is je van de gemeenschap met je medemensen af te sluiten om geestelijk allerhande te beleven en te bereiken.

Wanneer wij wat later in de tijd zoeken, blijkt het geheel van de uitspraken, die wij aantreffen, fraaiër te worden. Het is niet meer een vastleggen van ervaringen in zuiver praktische beelden en richtlijnen. Het worden eerder leringen, systemen, die losstaan van de natuur en de daarin spelende processen.

De levensboom, die eens een soort palm leek te zijn, wordt in uw dagen tot een soort geometrische figuur, bestaande uit die verticale lijnen, die weer bekroond en gesteund worden door een driehoek. Men trekt enkele lijnen daarin en verklaart, dat op de knooppunten van lijnen het aantal leerstations, ervaringsnoodzaken, is gelegen, waarmede de mens in contact zal komen tijdens zijn geestelijke weg. Men geeft deze knooppunten zelf namen en stelt ze voor als persoonlijkheden.

Maar 800 jaren voor christus filosofeert een man aan de zuidgrens van het huidige Pakistan over een beeld, dat eveneens een levensboom mag genoemd worden. En wat zegt deze?

Wanneer wij een weg kiezen, is het belangrijk die weg

geheel te gaan. Want, zo stelt hij dan met vele woorden: het leven en de kosmos omvatten nu eenmaal meer aan mogelijkheden en ervaringen, dat wij ooit zullen kunnen omvatten. En, zo stelt hij dan verder: Door onze weg te kiezen en strikt te gaan, zullen wij, door hetgeen er in ons hierdoor ontstaat, de krachten van het hoogste toch kunnen benaderen en begrijpen.

Typerend. Hier wordt in de verbinding tussen hemel en aarde, tussen menselijke origine en goddelijke oorsprong een band gelegd van vele wegen onder de opmerking, dat je, zodra je 'n weg gekozen hebt, alleen die ene weg verder kunt gaan in - dien je een kans wenst op een goed resultaat.

In de alexandrijnse bibliotheek, die helaas door brand grotendeels vernietigd werd en daarnaast deels ook verspreid, bevond zich een boekwerk, dat zich eveneens met dit soort denkbeelden bezig hield. Het is kennelijk een product van een latere en meer geciviliseerde tijd, dat wel. De filosoof benadert volgens mij zijn onderwerp ook op een wat andere wijze dan voordien het geval was. Maar ook hij draagt bij tot een beter inzicht, wanneer hij als volgt spreekt - ik vertaal weer vrij:

Wanneer ik klim, wordt de horizon wijder. De plaats, waarop ik mij bevind, blijft bepaald door de toren, die ik bestijg, maar mijn blik omvat meer van het geheel.

Dit beeld hangt waarschijnlijk samen met de oude steden, die vaak hogere tempels, tempeltorens, of verhoogde observatieposten bevatten. De denker maakt er op opmerkzaam, dat je een vast standpunt inneemt en dit niet prijs kunt geven, zonder je mogelijkheid tot waarneming gelijktijdig te verliezen of te verminderen.

Geestelijk bezien zou je kunnen stellen: geestelijk hoger stijgen betekent niet noodzakelijkerwijze ook het vinden van een grotere handelingsvrijheid. Wel houdt het in, dat je meer van het geheel rond je gelijktijdig kunt verwerken, aanvoelen en beseffen, zodat je juist begrijpt, wat er zich rond je en zelfs in je geest af zal gaan spelen.

Een waarheid, die ook nu bekend zou moeten zijn. Maar zelfs de mensen, die beseffen, wat het voorgaande inhoudt, doen er gemeenlijk niet al te veel mee, omdat zij vrezen hun vrijheid prijs te geven.

En toch geldt ook nu nog, dat je een uitgangspunt moet kiezen, Maar daardoor zul je ook alleen langs zeer bepaalde wegen bewuster kunnen worden, geestelijk omhoog kunnen komen. Kortom: men vergeet vaak, dat je niet 10 verschillende wegen tegelijk kunt gaan en niet zonder schade tien verschillende systemen tegelijk kunt volgen.

Zoekt dus eerst naar een voor u aanvaardbaar punt van uitgang. Heb je dit eenmaal gevonden, dan betekent dit het beginpunt van een weg, waarlangs je inderdaad tot hoger besef kunt komen. Het is je dan mogelijk grotere krachten te verwerven, juistere inzichten te gewinnen en grotere vermogens in jezelf te ontwikkelen. Maar dan wel alleen, wanneer je gaat langs de weg, die je gekozen hebt en waar je nu a.h.w. toe behoort.

Op het ogenblik, dat je rond je kijkt, zie je veel meer wegen en mogelijkheden tot bewustwording. Maar je bent niet in staat dit besef te handhaven, wanneer je je eigen weg verlaat. In onze termen betekent dit in feite: naarmate je een hoger besef bereikt, zul je de wereld ook juist kennen en in

groter verband kunnen beschouwen, zo tot een juistere evaluatie komende van alle mogelijkheden en gebeurtenissen. Je zult je eigen krachten en mogelijkheden beter kunnen begrijpen en gebruiken, maar zult verder moeten gaan op basis, van hetgeen je reeds bereikte en leerde.

Zo hebben oude denkers dit natuurlijk niet geformuleerd. Toch drukken ook zij dit denkbeeld nog uit, zij het dat dit gegoten is in beelden van helden, die moeten sterven, omdat dit voor hen het enige juiste is, de enige mogelijkheid om hun lot te vervullen.

Om een spreuk uit de Bagahvad Gita te parafraseren, waarin een van de goden aan 't woord komt: De strijder wordt tot held en de held zal sterven in de strijd, omdat heldendom tot de dood voert. Maar de held, die sterft, vindt een leven, dat groter is.

Ik ben mij er van bewust, dat ik hier vele strofen samenvat en zeer vrij vertaal, maar de inhoud is volkomen juist weergegeven. Men kiest een weg, maar het gaan van die weg brengt grote konsekwenties met zich. Om het in eenvoudige termen te stellen: je bent koopman en kunt het brengen tot directeur, dan weer tot hoofd van een internationaal concern. Maar naarmate je hoger komt, zul je je meer met politiek en dergelijke zaken bezig moeten gaan houden. Maar de zakenman, die zich in de politiek gaat bewegen, heeft de kans daaraan ten onder te gaan. De eindkonklusie is echter, dat hij in die schijnbare ondergang over kennis, vermogens en mogelijkheden beschikt, die op geen enkele andere wijze voor hem te verwerven zouden zijn geweest.

Het denkbeeld, dat degene, die op aarde leeft, een keuze doet en dan een bepaalde weg moet volgen, is trouwens in alle oude geloofs- en denkwijzen aanwezig. Denk maar eens aan de cyclus van hergeboorten, zoals de hindoes die in een standen- of kasterwereld plaatsnemen.

De mens inkarneert steeds weer en elke volgende inkarnatie wordt door de voorgaande levens bepaald. Maar gelijktijdig stelt men, dat de mens, die goed geleefd heeft, herboren zal worden in een hogere kaste, in een ander deel van de gemeenschap, dat hem nieuwe en grotere mogelijkheden geeft.

Stel: iemand inkarneert als boer. Wanneer hij als zodanig goed geleefd heeft, zal hij in een volgend leven t.m. koopman worden. Een goede koopman wordt t.m. krijgsman in zijn volgende leven. En wie buitengewoon goed heeft geleefd, wordt in een volgend bestaan mogelijk zelfs brahmaan, geleerde.

Ook hier speelt op de achtergrond het denkbeeld van een zich steeds vergrotend bewustzijn. En altijd weer klinkt de gedachte mee, dat het niet zo belangrijk kan zijn iets te bezitten, als het van belang is iets te beseffen. Het is ook niet zo belangrijk veel te weten, maar wel van het hoogste belang veel te begrijpen.

Vergeet men dat in uw dagen niet al te vaak? Want al die oude waarheden worden wel weer opgerakeld en wij weten ook, dat in deze dagen geneesmiddelen worden gemaakt op basis van stoffen, die eens heksen of medicijnmannen hebben gebruikt, of zelfs nog gebruiken. Men erkent zelfs, dat deze eenvoudige volksgenezers vaak mensen zijn met groot psychologisch inzicht en werkelijke medische kennis. Maar men ziet te veel alleen maar naar de resultaten en beziet te weinig de achtergrond, waaruit dergelijke genezers opereren.

Het is gemakkelijk genoeg om te zeggen, dat er b.v. mogelijkheden bestaan om de mens te genezen middels acupunctuur. Maar het woord, het systeem op zich, zegt niet veel, tenzij je ook de achtergronden ervan leert kennen, beseft wat de denkwijze is, waaruit dit alles voortkomt.

Wanneer je de acupunctuur terug vervolgt in de tijd, vind je niet alleen maar het yan- en yinprincipe, maar je treft ook versies aan van kosmische wetten, zoals de wet van evenwicht en wet van behoud van kracht. Let wel, dit zijn kosmische wetten, die in deze dagen nog evenzeer gelden als bij het begin van alle schepping.

Afgeleid daaruit treffen wij verder allerhande erkenningen aan omtrent het wezen van het leven, omtrent de levenskrachten van de mens en de evenwichten, die daarin noodzakelijk zijn. Kortom: de eenheid van het ego wordt volgens deze opvatting opgebouwd uit een veelheid. De acupunctuur, deze veelheid erkennen, hanteert stimuli, waardoor een evenwicht en als eenheid functioneren weer mogelijk wordt. Dit evenwicht heet dan: gezondheid.

Mogelijk is dit alles in de ogen van de moderne, technisch denkende mensen niet veel meer dan een vorm van waanzin, of teken van onbekendheid met de feiten. Maar zouden wij niet veeleer terug moeten naar het oude denken, die vergeten waarheden? Terug naar waarheden, die niets meer te maken hebben met de vraag, hoe je zo snel mogelijk rijk kunt worden, de productie beter kunt laten groeien of je eigen macht verhogen?

Oude waarheden en oude wijsheden, die te maken hebben met het essentiële van de mens, de psyche, lijken mij belangrijker dan dit alles.

O, de oude mensen leefden in hun tijd in een andere wereld, met geheel andere maatstaven en denkbeelden, een bestaan, dat voor u in zijn innerlijke waarden niet eens denkbaar is. Voor hen was de psyche het belangrijkste van alles. Het was de kern van het bestaan, de ziel, die voor hen een rol speelde, zelfs al beseften zij niet, dat alle zielen voortbestaan na de dood.

Het innerlijk leven van de mens was voor hen het belangrijkste. Het stoffelijke leven was daarbij eerder een begeleidend verschijnsel, niet de hoofdzaak van het bestaan. Vandaar dat zij in uw ogen vaak bruto handelen en toch fijngevoeliger blijken te zijn dan de moderne mensen.

Geluk en ongeluk, zo zegt een oude indiër, liggen niet in de wereld, maar in mijzelf. Waar ik in mijzelf geluk schep, zal de slang mij groeten, de tijger voor mij buigen en de vogels komen en tot mij zingen. Want onaantastbaar ben ik, wanneer ik geluk ben.

Maar wanneer ik geen geluk ken, word ik verslagen door de giftand van de slang, de tijger verscheurt mij, de vogels bespotten mij en de wereld mishandelt mij.

Een vreemde gedachte: "Ik moet gelukkig zijn" is een oud liedje. Maar ik moet innerlijk één zijn, want dat is geluk, wordt al een heel ander lied.

Ik moet een weg kiezen en langs die weg mijn bewustwording bereiken, moet langs een enkele weg een synthese tussen ik en al bereiken, lijkt mij de logische konsekwentie van al dergelijke uitspraken en denkbeelden.

Heeft ook de moderne mens geen belang bij die oude wijs- heden, die vergeten waarden, wanneer hij er naar wil gaan stre- ven om 'n innerlijk besef van waarheid, vrede in zich en ge- luk te bereiken? Deze vergeten waarden zijn ook nu nog van belang.

En denkende over het verleden en uw tijd herinner ik mij onwillekeurig een wijze van denken, die op vele zuidzee- eilanden lange tijd heerste." Wanneer de goden je toornen, buig je voor hen en vrees hen. Maar wanneer zij heen zijn gegaan, herneem de vrede en de vreugde, want slechts hij, die danst door de dag en de avond, zingt van vreugde, zal het geluk bewaren."

Krankzinnig volgens moderne normen natuurlijk. Stel je dat maar eens voor: iedereen de hele dag aan het dansen. Ziet u de belastingontvanger al charlestonnende ^{komen} om u te melden, dat hij u een extra aanslag heeft opgelegd. En als hij toeval- lig wat laat komt, zingt hij er nog bij ook.

De minister van financiën, walsende in traag tempo, verklaart, dat hij niets heeft tegen het koninklijk huis, terwijl die zelfde avond velen te samen in marstempo zingen, dat de bonden dat niet nemen.....

Zo voorgesteld inderdaad iets waanzinnigs. Maar is het dansen, dat bedoeld wordt, in de eerste plaats niet iets, wat in jezelf moet bestaan, een soort innerlijk licht zijn? Geluk is volgens mij het puren van dit licht, dat doet dansen uit alles, wat er rond je is of gebeurt.

Mirza, de pers, een dichter, zong: Mijn ogen puren schoonheid uit de wereld, zoals de bij drinkt uit de bloem. Mijn neus snuift de vele geuren en kent een vreugde, kostbaarder dan nectar. Juichend ga ik door de wereld, omdat de schoonheid(= de goedheid) daarvan mijn zinnen overspoelt.

Mogelijk was het eerder bedoeld als liefdeslied. Moge- lijk passen de beelden niet bij alles, wat wij weten omtrent zijn tijd. Maar het denkbeeld blijft fascineren: De vreugde is voor de mens erg belangrijk.

Wanneer het u eens een dag werkelijk meezit, hebt u dan ook wel eens dat gevoel, dat u niets meer kan gebeuren? Dan gaat alles opeens veel gemakkelijker, dan lijkt de dag lichter, de mensen zijn vriendelijker of lijken dit. Kortom: je voelt je prettiger en de wereld is aangener.

Wanneer je nu eens zou gaan kijken naar alles, wat goed is, naar alles, wat je toch nog meevalt, wat toch nog mooi is, zou je dan die tinteling daaruit kunnen winnen, waar- door het leven opeens lichter en mooier gaat schijnen?

Mogelijk denkt u: nu ja, dan krijg je een wat beter humeur. Maar wat brengt mij dat verder. Waarbij u vergeet, dat een groot deel van uw humeur mede samenhangt met uw eigen be- radering van uw innerlijke waarden, zowel als uw ervaring van uw werkelijkheid en de kosmos.

Nogmaals teruggaande naar een afrikaans boek, dat enige tijd deel uitmaakte van de alexandrijnse bibliotheek, een boek, dat zowel in de oorspronkelijke taal als in een griekse verta- ling bestond, zegt bijna letterlijk:

Wanneer ik juich, glimlacht mijn ziel.....Wat betekent dat volgens de schrijver alles, wat je op aarde doet, weerkaatst wordt tot in de kern van je wezen. Overigens is het geen fi- losofische verhandeling, maar een boek dat zich bezig houdt met magie.

Daarin staat echter dan toch maar te lezen: Wanneer mijn ziel verheugd is, neemt zij het licht van de zon en ontsteekt de vuren van hen, die bang zijn voor het duister.

Zonderlijk, dit denkbeeld. Je kunt het licht van de zon, dus de dag, nemen om de vuren te ontsteken van hen, die bevreesd zijn. Kennelijk dus vuren, die niet willen of kunnen branden.

Volgens mij betekent dit alles, dat de wereld leeg en duister is, bevolkt met angstdromen, wanneer je alleen maar het negatieve, het duister uit het leven puurt, alleen maar kijkt naar de dreigingen, die er bestaan en de ellende, die je rond je op kunt merken.

Maar vindt nu eens iets, waar je werkelijk blij mee bent, iets, waardoor je alle negatieve zaken even terzijde kunt stellen. Vindt iets in het leven, dat voor jou toch nog de moeite waard is. Op het ogenblik, dat je dit beeld diep in jezelf beleeft, kun je a.h.w. het licht van de zon stelen.

Wij drukken dit in de geest natuurlijk wat anders uit, maar delen die opvatting toch wel. Wanneer er licht is in je wezen, ben je in harmonie met de kosmos, zo zeggen wij dan. Anderen spreken weer over harmonie of verbondenheid met God.

Maar wij weten, dat er, zolang je die harmonie kunt handhaven, geen werkelijke beperking bestaat voor je krachten en je mogelijkheden. Erkenningen, genezing, andere zaken, wat je ook maar werkelijk wilt, wordt dan mogelijk voor je, ook al blijf je gebonden aan je eigen vermogen je iets voor te stellen.

De oude wijsheid is ook heel anders van inhoud en opzet dan de meer moderne filosofieën. Al die vergeten waarheden en wijsheden zijn vooral ook practisch. Het zijn geen theorieën, die stellen, wanneer je zo doet in zulk een geval, zal het ongetwijfeld als volgt gaan, ofwel: beredeneerd is dit juist, dus is het wenselijk dit waar te maken, zelfs indien dit in feite niet mogelijk lijkt.

De vergeten waarden houden zich niet te zeer bezig met verklaringen. Die komen vanzelf wel, zo schijnt men te denken. Er zijn enkele gronddenkbeelden en dan volgens de voorschriften: Wanneer je in die en die stemming bent, het uur is zolaat, de stand van de maan deze, ga dan naar het woud, pluk dit bepaalde kruid. Ik las zelfs een voorschrift, hoe de bladeren van het kruid verbrijzeld moeten worden en vervolgens gemengd met iets anders - ik meen maniokmeel of iets dergelijks. De ontstane pasta wordt als volgt gehandeld en aangebracht bij een zieke, waardoor die en die kwaal genezen wordt binnen zoveel tijd.

Het eigenaardige bij een groot aantal van dit soort recepten is wel, dat aan het begin steeds weer nadrukkelijk de stemming van degene, die er mee wil werken, vermeld staat. Het is of deze schrijvers willen zeggen: je kent mogelijk wel alle heksenrecepten, die er zijn, maar wanneer je niet eerst van binnen de juiste afstemming bezit, kun je de juiste kruiden niet vinden. Dan werkt het niet goed.

Wanneer je je bezig houdt met de vele oude bijna of geheel vergeten bezweringen, dan ontmoet je ook al iets dergelijks. Moderne mensen zijn natuurlijk geneigd daarom te lachen, want volgens hen is dit alles onzin en bijgeloof.

Maar wanneer je de zaak ontleedt, valt het met de waanzin

van dit alles nogal mee. Wat denkt u b.v. van dit recept voor het vervaardigen van een bijzonder sterk beschermende talisman?

Wordt in uzelf een toren van kracht. Meet u met de demonen en weer hen af met uw wapens. Schrijf dan de volgende tekens neer en zeg tot uzelf: hierin ligt het wapen, waarmee ik de demon verslagen heb .

De schrijver gaat dan verder en stelt, dat degenen, die dit geschreven stukje onder bepaalde voorwaarden met zich dragen, beschermd zullen zijn tegen aanvallen van een reeks met name genoemde demonen. Er worden ook de tekenen genoemd, waaraan men de aanval van een dergelijke demon kan herkennen, zodat je kunt konkluderen, dat deze talisman niet tegen alle ziekten zou helpen, maar wel tegen longaandoeningen, bepaalde oogziekten, stofwisselingsziekten.

Kennelijk is het gevoel demonen te overwinnen plus het in symbolen neerleggen van deze ervaring de hoofdzaak. Dat de patient of beschermingzoekende het papier bij zich dient te dragen op bepaalde wijze, wordt kennelijk als bijkomstig beschouwd en heeft, gezien de voorschriften, waarschijnlijk vooral ten doel de drager er aan te herinneren, dat hij " beschermd is".

Maar onder omstandigheden schijnt het reeds voldoende te zijn, wanneer de talisman eenvoudig tegen het lichaam van een patient wordt gehouden. Deze zou daardoor manas.- een kracht - ontvangen, die genezing mogelijk maakt.

Bij dit alles is voor mij nog het belangrijkste, dat de gene, die de talisman maakt, zichzelf eerst moet overwinnen - dus eigen angsten moet beheersen en verdrijven. Het gaat kennelijk vooral om de geestesgesteldheid van de gene, die met deze middelen wil werken. Dit komt steeds weer naar voren. De talisman, de zegels, amuletten en wat dies meer, zijn vormen, kennelijk geen geheel zelfstandige waarden, maar zijn eerder symbolen, van hetgeen je als magier bent of doet.

Veel later treffen wij dergelijke denkbeelden nog steeds aan, zelfs bij de magiers uit uw duistere en latere middeleeuwen, ook al drukken de laatsten zich duisterder uit dan de ouden eens deden.

En wat dan te denken van de volgende spreuk: Ik, die u bestreden heb, ik, die u beheerst heb met het lichtende zegel, ik, die u genoemd heb de onnoembare naam, ik beveel u Wat overigens een vrije vertaling is van een bezweringsformule, die in vroeg middeleeuws Frans werd gesteld.

" Ik die" wordt steeds weer herhaald. Het ego is er kennelijk bij betrokken. Je kunt niets bereiken, doen zonder het gehele ik te activeren. Je kunt het niet met uiterlijkheden af. Je moet alles, wat je doet en eist, met je innerlijk waar maken.

Sarte, een modernere denker, stelt: l'enfer, ce sont les autres. De hel, dat zijn de anderen. Maar volgens de normen, die in vergeten waarden steeds weer naar voren kwamen, zou hij juist gezegd hebben: de anderen worden tot hel voor mij door mij, want ik denk de hel in mijzelf en projecteer die dan als schuld van of actie door anderen.

De mensen van heden vergeten in hun denken en streven steeds weer te beginnen met : ik ben het, die en vul dan maar verder in. Niet de wereld, de mensen, de regering. Ik ben het die

De belangrijkheid van het ik, het feit, dat dit altijd beslissend is voor alles, wat het ego betreft, zou men weer moeten leren beseffen. Ik ben het. Geen priester kan mij tot God brengen, wanneer ik die God niet ook en eerst in mijzelf vind.

Ik moet in mijzelf de kracht beseffen en ervaren, anders zal niemand mij de kracht kunnen geven om iets geheel vrijelijk en vanuit mijzelve te volbrengen. Ikzelf moet een beroep doen op al mijn mogelijkheden. Eerst dan zal ik de kracht en de mogelijkheden vinden om mijn taak werkelijk en goed te volbrengen.

In alle oude geschriften wemelt het van de goden, halfgoden en demonen van allerlei soort. Geesten van overledenen treden op en raadgevers, die eens tot de stam behoord hebben in een ver verleden. Maar zij spelen eigenlijk de rol van symbolen. De kern van de zaak is steeds weer het eigen ik van de mens.

Het is niet alleen een begin bij jezelf. Het gaat eerder om een jezelf ontdekken. Zoals het niet is "verbeter de wereld en begin bij jezelf", maar eerder "ontdek jezelf" en ontdek zo de werkelijkheid van je wereld. Dan pas zul je jezelf en je wereld kunnen veranderen.

Wanneer ik u dit nu voorleg als een vergeten waarde, dan doe ik dit mede, omdat in uw tijd de mens zuiver stoffelijk bezien vaak zo machteloos is. U kunt er niet veel tegen doen, dat er van alles in uw wereld gebeurt, ook al kunt u protesteren, staken, desnoods een moord begaan of terreur uitoefenen. Maar wat verandert u met dat alles in feite? Eigenlijk niets. U maakt uzelf en de wereld alleen maar hopelozier.

U schijnt machteloos te zijn. Maar dan zegt u die oudheid, die u lang vergeten hebt, of die u mogelijk wat belachelijk vindt, zover u haar kent, omdat u haar formuleringen en wijze van uitdrukken niet geheel kunt verstaan: Begin in jezelf.

Hij, die in zichzelf de juiste vorm vindt, is meester van de zon, zegt een oude egyptische inwijdingsspreuk. Ja, wie in zichzelf de juiste vorm vindt, doet sterk denken aan bepaalde formuleringen van de maçonnerie: Slechts de wel behouwen steen kan zijn plaats innemen in de tempel.

Maar het is zelfs meer dan dit: De vorm, die men zoekt, is n.l. in deze spreuk de oervorm. De priesters, die in hun school allerhande dingen leren, die anderen niet kennen, zoals lezen en schrijven en dergelijke geheimzinnige zaken, waar 't gewone volk niets vanaf weet, worden hier gekonfronteerd met de eigen oorspronkelijke vorm van de mens, het oerwezen, dat de mens achter alle uiterlijkheden is en blijft. Noem het de ziel, de geest, geef het een naam.

Maar het oerwezen is meer dan de vorm, is meer dan de voertuigen, die men kent. Het wordt beschouwd als de "ware gedaante". Deze ware gedaante blijkt dan de relatie van de mens met de kosmos, met de goden te zijn. En het is door het beleven en beseffen van die ware gedaante, dat de ingewijde priester zijn vermogens ontwikkelt en zijn mogelijkheden steeds weer zal kunnen uitbreiden.

Zeker, dat was vier duizend jaar geleden en toen werd het alleen aan uitverkorenen in een besloten schoolgemeenschap geleerd. Natuurlijk. Maar is het daarom voor anderen minder waar, is het daarom in deze tijd niet meer juist?

Je kunt ook nu de wereld of jezelf eerst veranderen, wanneer je eerst eens beseft, wie en wat je werkelijk bent. Je kunt ook nu eerst het optimale bereiken, wanneer je een vol beroep doet op al je werkelijke krachten en al je werkelijke mogelijkheden. En die zijn anders dan je denkt.

Deze waarden beantwoorden niet aan je voorstelling, van hetgeen je in de wereld zou willen zijn. Het is zo gemakkelijk je voor te stellen, dat je als een soort sinterklaas of kerstman of andere fantasiefiguur door de wereld kunt wandelen om een ieder alles te geven, wat hij maar nodig heeft.

Een dergelijk beeld is aantrekkelijk. Maar je kunt een mens niet werkelijk iets "geven" in geestelijk opzicht. Je kunt alleen met hem delen en dan nog alleen de werkelijkheid, die je zelf bent.

Wanneer je de wereld van heden wilt veranderen of verbeteren, moet je eerst weten wie je bent, wat je kunt, wat je werkelijk wilt. Je moet dan beseffen, wat er diep in je leeft, niet alleen maar als een droombeeld, maar als een lichgende glans van zekerheid, een verbonden zijn met alle dingen. Want dit dient op de achtergrond van alle streven en werken te schuilen bij de mens, die geestelijk verantwoord wil werken en streven.

Je moet bereid zijn jezelf te aanvaarden, zoals je bent en desnoods niet schromen af te dalen in die woeste, warrelende duistere chaos, die ook deel is van je wezen, zeggende "Ook dit ben ik", opdat je, wezenlijk jezelf kennende en erkennende, wat je innerlijk bent, de juiste vorm kunt vinden, waarin jouw leven binnen de schepping zich werkelijk kan manifesteren. Het is die vorm, die je mogelijkheden, ook op aarde, bepaalt. Niet lichamelijke uiterlijkheden, hetgeen je geleerd hebt, of de talenten, die je mogelijk uit vorige inkarnaties hebt meegebracht, of mogelijk door toeval genetisch hebt verworven.

Dit alles zijn bijkomstigheden. Maar daarom is het ook een leer, waartegen vele mensen in deze dagen wel bezwaar zullen maken. Zij zullen zeggen: in de oudheid was dit mogelijk wel aanvaardbaar en goed, maar toen ging het in feite om een elite. Maar, zo roepen zij dan, een dergelijke elite mag niet meer bestaan in deze dagen.

Waarbij opgemerkt zij, dat degenen, die dergelijke uitspraken doen, zichzelf stilletjes beschouwen als de elite van de solidaire arbeiders, de solidaire stommelingen, militairen enz.

Wij zijn in wezen allen elitair aangelegd en niet ten onrechte, want wij zijn werkelijk elite in die zin, dat wij uitgekozen zijn op een bepaald punt actief te zijn en zo een taak hebben, die ons van vele anderen onderscheidt.

Om terug te grijpen op de oude hindoeloor en het simpel te zeggen: Ik ben wat ik ben en kan slechts méér worden, wat ik reeds ben. Maar zo zal ik bereiken, wat ik nu slechts kan dromen.

Gek? Het betekent, dat de kern van je wezen een onveranderlijke waarde is. De samenhang van het ik met de schepping, met de goden, het onbekende en alle bekende verschijnselen is een vaste norm. Die norm moet je bewust benaderen, want dat is het enige, wat werkelijk telt, omdat dit blijft bestaan door alle levens heen. Dit maakt je vrij van schijngebondenheden en geeft het ik een vrijere keuze a.h.w. in het leven. Dit pas maakt je tot iemand, wiens bewustzijn kosmisch werkelijk

betekenis heeft.

Lao Tze had eens aan het hof wat te veel gezegd, zodat hij de vlucht moest nemen. Iemand, die hem ontmoette, merkte op, dat het wel heel jammer was, dat de wijze nu zover weg moest trekken. "De gunst, die ik verloren heb, sprak de meester, kan terugkeren. Maar wat ik gewonnen heb (aan ervaringen) zou ik zonder dit nooit verkregen hebben en het zijn deze ervaringen, die voor mij belangrijk zijn, want dezen bepalen mijn plaats in het geheel, niet de gunsten van anderen."

Wat scherper is, dan je op het eerste gezicht zou denken, omdat de meester in feite sprak: wat de keizer doet of laat, is voor mij onbelangrijk, want het heeft niets te maken met mijn bestaan in mij. Mijn denken, mijn besef van mijn plaats in de wereld zijn belangrijk, niet wat een keizer denkt of beslist.

Ook meester K'ung heeft op zijn beurt dergelijke uitspraken gedaan. Want filosofen zijn altijd in de mode geweest aan de gedachtenloze hoven van deze wereld. Meester K'ung sprak eens: de wet is de wet. Maar mij is de wet wat ik ben, want niet bestaat de wet voor een ieder gelijkelijk. Daarom moet je de plaats vinden, waarin je kunt leven onder de wet, zoals deze voor jou geldt."

De konklusie, die je hieraan kunt verbinden, zal ook niet voor alle moderne mensen erg aantrekkelijk zijn. Want het betekent, dat er mensen zijn, die altijd putjesschepper zullen moeten blijven, omdat dit hun bestemming en wet is. En volgens bepaalde progressieve denkers zou het beter zijn, wanneer de gehele maatschappij opgebouwd zou zijn uit academisch gevormde denkers. Waarbij zij dan maar vergeten, dat het moeilijk zal worden om overal vandaan de nodige gastarbeiders voor het werkelijke werk aan te trekken en dat het nog moeilijker zal worden hen allen redelijk onder te brengen zonder de mogelijkheid tot denken en beslissen van de wijze academië te niet te doen of sterk te beperken. Toch schijnen vele mensen te dromen over een wereld, waarin niemand ooit de handen vuil behoeft te maken, vooral natuurlijk zijzelve niet.

De werkelijkheid van het leven is, dat je in 't bestaan, zowel als in de gemeenschap, waarin je tijdelijk leeft, een bepaalde functie, een taak ook, hebt.

Die taak ligt niet in de uiterlijke omstandigheden, maar vloeit voort uit je eigen wezen, dat dient te beseffen, wat het antwoord is op de vraag: hoe pas ik het beste in het geheel, dat ik nu als bestaan erken?

Eerst wanneer je op de juiste wijze leeft, zal de kosmische wet van harmonie geldig voor het ik zijn en krijgt de mens alles, wat nodig is, uit de kosmische krachten volgens deze wet, omdat men zelf alles is, wat men moet zijn.

Ik zou op dit alles nog lange tijd verder kunnen filosoferen, maar geef er de voorkeur aan de essentie van het onderwerp nog eens onder woorden te brengen.

De vergeten waarden, de vergeten waarheid ook, is, dat het innerlijke wezen van de mens bepaalt, hoe hij zich uiterlijk zal gevoelen en wat hij uiterlijk zal kunnen.

Wij kunnen nooit van het uiterlijk naar het innerlijk toewerken en de gehele werkelijkheid leren beseffen en beheersen. Met uiterlijkheden is trouwens het innerlijk lang niet altijd te benaderen.

Wij moeten in de krachten van harmonie, van sympathie, van aanhankelijkheid desnoods en vanuit onszelf, de band met de wereld tot stand brengen. Dan eerst kunnen wij een juist antwoord uit die wereld kennen.

En zoals dit geldt voor de wereld, waarin je bewust leeft, zo zal dit eveneens gelden voor al die werelden, die men niet zintuigelijk kan waarnemen, of desnoods niet bewust kent. Het is ons innerlijk, dat op aarde voor de mens response mogelijk maakt vanuit en naar de werelden van de geest. Het is het eigen innerlijk, waardoor je de krachtbronnen van de kosmos zelf aan kunt leren tappen.

Het is ons beseft en bewust innerlijk leven, waargemaakt in elk facet van onze uiting, waardoor wij de eeuwigheid in de tijd kunnen uitdragen.

Uiterlijkheden vergaan en zijn onbelangrijk. Maar de mens, die in zich een vrede en harmonie weet te vinden, die reikt tot het hoogste, vindt alle mogelijkheden en krachten om voor de wereld te betekenen, wat hij waarlijk moet zijn.

Hebt u nog kommentaar?

x U sprak meerdere malen over de weg en ik zit met dit aspect: maakt de weg des Heren recht....

- Ik sprak meerdere malen over weg met Tinus en niet over weg met Gerard aan het einde. Maar goed. Maakt recht de weg des Heren wil alleen maar zeggen: ruim nu eindelijk eens al die kronkels van je angst- en begeerteleven., , opdat je de waarheid in jezelf kunt aanvaarden. Wat m.i. kort, krachtig en duidelijk is.

Tja . Zou dat werkelijk zo zijn? Zeker, dat is zo eenvoudig. Vergeef mij, dat ik op uw gedachten reageer . En indien ik daaraan nog iets toe mag voegen: Juist omdat kosmische wijsheden en grote leringen zo eenvoudig zijn, zijn de mensen er als de kippen bij om je zo ingewikkeld te maken, dat zij tenminste kunnen zeggen, dat zij niet precies weten, wat er bedoeld wordt. Juist. En daarmee kan ik gaan sluiten zie ik.

Ik hoop, dat mijn bijdrage u niet te zeer verveeld of ge-
ergerd heeft. Ik heb geprobeerd, mij uitende met alle beperkin-
gen, die daaraan verbonden zijn, mijzelf te zijn en uit te druk-
ken. En mijn geloof is waarlijk, terwijl mijn beleven tot op
heden dit bovendien bevestigt, dat degene, die innerlijk de
harmonie vindt, daardoor ook voor zich de mogelijkheid zal vin-
den de onzekerheid van anderen te verdrijven.

Dan nog zal een ieder zijn eigen weg moeten kiezen en die met volharding moeten gaan. Maar dan is voor een ieder er een mogelijk tot bereiken zonder meer aanwezig en dan is de vreugde, dat anderen gaan bereiken, een verhogen van je eigen besef, dat je verbonden bent met God.

Goeden avond .

)-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Ook het tweede deel dient geestelijk van inhoud te zijn. Mogelijk is dat wat pijnlijk, maar daar kan ik ook niets aan doen.

Er zijn overigens vragen genoeg om te overdenken, zoals

b.v. de vraag: Is iemand, die geestesziek is, nu ziek? Of ligt dit voornamelijk in de geest van anderen? En deze dan: Wie is normaal? Degene, die denkt, dat hij normaal is, of degene die aanvaardt, dat hij a-normaal is?

Alleen kun je met dergelijke zaken niet zoveel doen en wanneer het geestelijk moet blijven ben je, voor je het weet, al weer op weg naar de esoterie. Maar ja, wat is dat in feite anders dan een reeks mooie theorieën omtrent de innerlijke dooltocht van de mens? Trouwens, de meeste mensen op die tocht verdwalen, omdat zij zichzelf altijd in een lachspiegel hebben gezien en zo zichzelf niet kunnen herkennen, wanneer zij eindelijk zichzelf in zich tegenkomen.

Dat geeft problemen, zelfs na de overgang, want de mens houdt meestal meer van zijn illusies dan van zijn mogelijkheden. Ik heb daar wel het een en ander van mee gemaakt, wanneer ik uit de praktijk mag klappen.

Laatst kreeg ik iemand op te vangen, overigens wel een prettig mens, die voorman was geworden in de bouw en gelijktijdig geëvolueerd was van pruimen tot het kouwen van sigaretten. Kortom iemand die vooral in eigen ogen hoger op gekomen was.

De man gaat dus over, ik vang hem op en zeg: Nu moet je het voorlopig maar kalmaan doen.... Waarop hij reageerde met een: dat heb ik altijd al gedaan, maar begin jij nu maar eens wat te werken. Hij begreep niet eens, dat hij dreigde zich tot een zwaar karwei te ontwikkelen. Maar ja, dat is een automatische reactie, zoals later bleek. Het viel verder best mee. Maar die neiging automatisch verder te gaan, volgens hetgeen je op aarde gewoon was, brengt toch wel bezwaren met zich mee.

Neem nu pastoors. Wanneer die overgaan en ontdekken, dat het leven na de dood toch werkelijk bestaat, kijken zij naar mij, wanneer ik hen afhaal en roepen uit; retrovade, Satanas. Ik weet niet, waarom zij dan nog altijd latijn praten. Mogelijk veronderstellen zij, dat je dat minder snel zult begrijpen. Maar in ieder geval voel ik mij toch lichtelijk gekrenkt door zo een "ga achter mij, satan" of een "wijk van mij, satan" toch lichtelijk gekrenkt, want zo erg zie ik er nu toch ook weer niet uit....

Met het gevolg, dat ik er meerdere aan onze v.v.v. heb moeten overdragen met het verzoek hen eindelijk eens duidelijk te maken, dat de hemel ligt, waar de mens die beseft. Soms werkt dat ook niet. Maar ja, dan is het de vraag, die die kerels wel ooit echte mensen geweest zijn.

Kortgeleden kregen wij een progressieve priester over. Hij viel erg mee en ik heb het gevoel, dat hij nu wel helemaal gelukkig is, want nu kan hij eindelijk eens gezellig met voorzitter Mao gaan praten, zonder dat iemand er iets van denkt.

Overigens was de man erg verbaasd, dat het leven na de dood werkelijk bestond. Wanneer je hem hoorde, was Jezus in feite een sociaal hervormer. Petrus was een sociaal werker en Paulus een vertegenwoordiger van het kapitaal.

Hoe het ook zij, de man kwam als eerlijk en goedmenend over en bovendien was hij mij zeer sympathiek door niet te eisen, dat er engelen en palmtakken voor hem kwamen. Wanneer de pas gestorvenen er op staan, kunnen wij natuurlijk wel tijdelijk wat engelen en palmtakken verschaffen, maar het is dan altijd weer meteen zo een rommel, omdat de anderen, die je dan opeens de rol van engel zien spelen, hun gedachten niet voor zich

kunnen houden.

Soms ontmoet je trouwens optimisten. Laatst had ik er een bij, die kennelijk op aarde aan een tekort aan vrijheid had gelaboreerd. Het eerste, wat hij vroeg, was niet: waar ben ik, of: ben ik dood? Neen. Hij zegt meteen: Is het waar, dat in de hemel niet ten huwelijk wordt gegeven of genomen?

Ik keek er even van op, maar antwoordde natuurlijk: Dat klopt. Gode zij dank, was de reactie. Waarmede ik mijn voorbeelden moet gaan beperken, omdat anders mijn betoog te veel op een conferance gaat lijken, ondanks de diepere bedoelingen, die ik koester.

Wanneer je overgaat, sta je tegenover een nieuwe wereld, compleet met je oude problemen. Maar enkele van die oude problemen gelden niet meer en lossen zich op. Voor heel wat mensen is dit laatste een grote voldoening. Maar zij moeten zich wel voegen in bepaalde beperkingen, wanneer zij nog willen dat anderen hen helpen en verder wegwijs maken.

Niet zo lang geleden kwam er iemand over, die van zichzelf dacht, dat hij een heel aardige spreker was. Verder was hij al aardig op de hoogte, dus wilde hij meteen voor zichzelf beginnen. Maar die heeft dan toch nog wel even moeten wachten, voor hij de kans kreeg. En voorlopig mag hij nieteens optreden onder eigen handelsmerk. Sluiks porbeert hij natuurlijk wel wat, maar ja

In ieder geval kan zo iemand zichzelf wel uitleven, maar er zijn beperkingen. Soms denkt zo iemand dan, dat de geestelijke wereld niet veel afwijkt van de stoffelijke. In dit opzicht alles zijn en doen wat je wilt, is het bij ons zelf nog een beetje erger dan bij u.

Ojé, opeens overal gespitste oren en gezichten van" wat voor ellende gaat er dan zo dadelijk weer beginnen?" Luister: op aarde kun je nog ontdekken, dat je een verkeerd denkbeeld hebt, omdat de feiten daarmede niet kloppen. Maar in de geest is de enige, die kloppen of niet kloppen kan, het eigen ik. Want je leeft in een wereld van gedachten en bent blind en doof voor elke gedachte, die niet strookt met je voorstellingen. En nu zijn er geen harde feiten om je wakker te schudden.

Alleen door kontakten met anderen, waardoor kleine, bijna onmerkbare afwijkingen in eigen denken tot stand komen, kun je gaan beseffen, dat je eerst anders meende te beleven, zodat je denkbeelden niet volkomen zuiver zijn. Dan eerst zul je je openstellen voor aanvulling daarvan en zo een meer intens en bevredigend contact gaan verkrijgen met de anderen in je wereld.

Om eenvoudig te stellen: Iemand denkt alles in tinten blauw. Je zou zo iemand er op willen wijzen, dat geel een veel mooiere en warmere kleur is, die meer vreugde geeft. Maar de man is op blauw afgesteld, dus bemerkt hij niet eens, dat jij het over geel hebt.

Wat doe je in zo een geval? Je begint met lichtblauw en probeert iemand langzaam te voeren in de richting van zilverkleurig. Kan hij je volgen, dan zeg je: er is ook nog wit. De kans is groot, dat ook dit dan, als voortvloeiende uit alle andere ervaringen en begrippen, aanvaard en beleefd wordt. Vervolgens meng je bij dit wit een tikje groen. Volgt hij je hierbij ook, dan kan hij tot de konklusie komen, dat er meer

kleuren bestaan dan hij dacht. En eerst dan is het mogelijk hem deel te doen hebben aan jouw gedachten, zodat hij een eigen associatie kan vinden, voor hetgeen jij ervaart als geel. Hierbij zijn de kleuren natuurlijk nogal willekeurig gekozen en dienen alleen als voorbeeld.

Nogmaals: Wanneer iemand een bepaalde denktrant volgt met uitsluiting van elke andere gedachtengang, dan kun je alleen door in de termen van zijn eigen geloven en denken te spreken, hem zodanig bereiken, dat een erkenning van andere waarden voor hem mogelijk wordt.

De kunst is dus te gaan tot de grens van het voor iemand aanvaardbare en daar een intens contact tot stand te brengen, waarbij je meer en meer van je eigen waarden introduceert, echter nog steeds omschreven in de termen van de ander. Alleen zo is een doorbraak mogelijk.

Het zal u duidelijk zijn, dat je langs deze weg wel naar met het denken verwante gebieden kunt gaan, maar geen geheel nieuwe begrippen en werelden zonder meer kunt aansnijden. En dat betekent soms een moeizaam proces in de geest.

Mensen hebben ook vaak een dergelijke neiging. Laatst sprak ik ergens over vrijheid. Waarop onmiddellijk een vraag kwam over seksuele vrijheid. Toen ik verklaarde, dat het mij niets meer te zeggen had en dat een ieder zelf uit moet maken, hoe hij voor eigen besef verantwoord kan spartelen, kwam er onmiddellijk 'n aanvulling: Of ik dan maar even wilde zeggen, wat ik dacht van de seksuele aberaties. Toen heb ik maar gezegd, dat de doorsnee mensen al zoveel aberaties hebben, dat een seksuele meer of minder volgens mij weinig gewicht in de schaal zou leggen.

Zo ziet u, waar ik, dank zij uw reacties, terecht kom, wanneer ik over kleuren begin. Maar ik wilde u geen blauwtje laten lopen van daar.

Er is dus geen leiding?

Er is een leiding, maar die bepaalt alleen het kader, waarbinnen je je beweegt.

Dit nu juist schijnen de meeste mensen niet te begrijpen. De leiding, die wij krijgen, is zo iets als een dagkaart van de HTM: je gebied van reizen is wel beperkt, maar je maakt zelf uit, of je naar Morgenstond gaat of naar Scheveningen danwel naar de binnenstad. Je kunt niet buiten de stad reizen, maar waar je in de stad terecht komt, zult u afhankelijk van de lijn, die je bewust of toevallig pakt.

De kosmos is voor ons begrensd. Het aantal mogelijkheden, dat beleefbaar of concipieerbaar is, zal wel degelijk begrensd zijn. Maar wij kunnen kiezen. De moeilijkheid is voor ons gemeenlijk, dat wij of de tijd niet nemen om te lezen, waar de lijn naar toe gaat, die wij kiezen, danwel zo nauwkeurig willen weten, waar wij heen gaan, dat de tram steeds weer voor je neus weg rijdt.

Dit is overigens een aardig beeld voor de situatie, waarin vele geesten zich bevinden, wanneer zij overgaan: zij weten niet, wat te kiezen, hoe te reageren. Daarbij komt, dat zij een vaak zeer vaste voorstelling hebben van alles, wat in onze wereld moet bestaan en op grond daarvan zelf hun weg proberen te vinden. Waarmee zij dan even goed terecht komen als een vreemdeling, die in uw stad de weg probeert te vinden aan de hand van een stadskarta van Amsterdam.

Na de overgang ligt de moeilijkheid voor velen in de wijze, waarop zij menen, dat hun eigen denken alle mogelijkheden om t, terwijl er heel wat meer zijn. Bovendien hebben zij bepaalde zaken voor zich zo belangrijk gemaakt, dat zij er niet tegen kunnen, wanneer deze dingen later helemaal niet van belang blijken te zijn. En de ergsten reageren dan: wanneer de gehele kosmos zegt, dat dit niet van belang is, heeft de gehele kosmos het mis. Want ik weet het, dus wanneer ik zeg, dat het belangrijk is, is het belangrijk. Basta.

Je zou kunnen zeggen: in de geest is alles en aanvaardbaar en mogelijk. Op aarde is alleen alles aanvaardbaar, wat tot de mogelijkheden behoort. Dit geldt ook voor een geest, die in de stof werkzaam is, of zich daarin uit. Ik kan b.v. met het lichaam, dat ik nu tijdelijk gebruik, geen ingewikkelde assana's uitvoeren, zonder eindeloos in de knoop te komen, maar ik kan wel veel woorden zó samenvoegen, dat zij u iets te zeggen hebben zonder mijn bedoelingen en meningen geheel te verdoezelen. Ik ben dus beperkt in mijn mogelijkheden, maar kan toch heel wat bereiken.

De moeilijkheid bij vele mensen is, dat zij wel mogelijkheden hebben, maar die om bepaalde redenen ontkennen. Mogelijk zijn zij bang voor pijn, verantwoordelijkheden of desnoods de duivel. Zij ontkennen tegenover de wereld en zichzelf deze mogelijkheden en het besef daaromtrent, ofschoon die beiden in hen wel blijven bestaan.

De ellende is in dergelijke gevallen, dat elke mogelijkheid en elke erkenning, die tot je bestaan behoort, deel is van je ik. Je kunt dus dergelijke zaken niet ontkennen en gelijktijdig innerlijk harmonisch, evenwichtig reageren. Er zijn dan storingen in het geheel van je gedrag, denken en bewustzijn, ook al vallen die mogelijk aan anderen niet zo op.

In de geest konstateren wij steeds weer, dat de zaken die mensen bovenal belangrijk vinden en tegen het geheel van de werkelijkheid als waar proberen te verdedigen, in feite dienen als een soort zelfrechtvaardiging, een je verdedigen tegen jezelf ook, omdat je een deel van je zelf niet wilt aanvaarden, of het bestaan daarvan erkennen.

Nu begrijpt u mogelijk, waarom wij vaak grote moeilijkheden ondervinden bij onze pogingen iemand van de geestelijke werkelijkheid en wereld bewust te maken en soms middels zeer geleidelijke methoden iemand er toe moeten bewegen, altans iets meer van zijn huidige werkelijkheid en mogelijkheden te gaan erkennen.

Vandaar mijn voorbeeld met de kleuren, waardoor ik duidelijk wilde maken, langs welke weg je vaak de eenzijdigheid van denken en reageren bij iemand kunt doorbreken. De bewustwording van de geestelijke wereld zal zich in dergelijke gevallen altijd langs lijnen van geleidelijkheid voltrekken, zelfs indien het uiteindelijk aanvaarden van de nieuwe werkelijkheid de betrokkene zelf een schok lijkt te zijn, iets wat opeens plaats vindt. Eerst later beseft men, dat aan de aanvaarding een lange reeks van gedeeltelijke aanvaardingen en erkenningen vooraf is gegaan.

Het feit, dat er werk wordt gedaan aan onze kant is ook voor sommigen een onaangename verrassing. Die denken dan: Nu ben ik geest en moet ik verdorie nog geestelijk werk doen ook. Maar niemand dwingt hen en al snel beseffen zij, dat geestelijk

werkeloos zijn je veel dichterbij de verveling brengt, die vooruitgang of ontwikkeling onmogelijk maakt in de sferen. Ook ik moet geestelijk werk doen en zal maar weer een poging wagen om iets geestelijks te zeggen dat leerzaam is bovendien.

Luister: niets van wat je geweest bent of gedaan hebt, is werkelijk belangrijk. Belangrijk is alleen de wijze, waarop je dit geheel voortdurend beseft en op grond daarvan bewust in het heden reageert.

Je moet dus niet zeggen: ik mag voor iets niet bang zijn, want ik heb nu geen reden meer om bang te zijn, dus zal ik niet bang zijn, want dat helpt toch niets. Beseft, dat je angst ergens onredelijk is en ga, wanneer nodig, zover als je kunt gaan, zonder door je angst beheerst te worden, zonder daarom te doen, alsof je niet bang bent.

Realiseer je steeds, dat je waarschijnlijk meer kunt en meer kunt verdragen, dan je tot nu toe gedaan hebt en ga tot het uiterste van je kunnen, indien daartoe een noodzaak bestaat. Meer is niet nodig om steeds meer te bereiken en steeds minder door onredelijke angst gedomineerd te worden.

Wanneer je geestelijk op deze wijze probeert te reageren, zul je ontdekken, dat er in je heel wat begrippen zijn, waarvoor je weg wilt lopen. Dit beseft alleen reeds maakt het je mogelijk zuiverder je toestand te beseffen, betere contacten met anderen te leggen en uiteindelijk deze ontkenning van delen van jezelf ongedaan te maken.

Overigens reageren mensen soms vreemd. Realiseer u zich, dat vele mensen bang voor de dood zijn, terwijl anderen er a.h.w. verliefd op zijn? De liefde voor de dood is verklaarbaar bij degenen, die denken, dat dood algehele uitblussing betekent. Maar die zien dan over het hoofd, dat niets geheel uitgewist kan worden.

Stel eens, dat er geen voortbestaan na de dood zou zijn. Dan nog geldt, dat je door je leven anderen beïnvloed hebt. Wat jij geweest bent, blijft als een invloed bestaan in het geheel. De liefde is dus niet bepaald gerechtvaardigd, vooral wanneer je beseft, dat je dit alles toch bewust zult zien. Je zult na de dood moeten beseffen, wat je voor anderen betekend hebt en welke invloed je op het geheel hebt gehad.

Tussen haakjes, wanneer iemand bang is voor de dood, omdat hij meent, dat dit het einde van alles betekent, heeft hij nog kans op een verrassing, wanneer het zover komt: niet alleen, dat hij geen einde vindt, maar wie in de sferen geen weg kan vinden, heeft bovendien de kans op aarde wegens enorm gebrek aan sukses geprolongeerd te worden.

Maar als u denkt: och, was ik maar dood, ziet u volgens mij ook wel het een en ander over het hoofd en vooral het feit, dat alles, wat je nu bent, je ervaren bepaalt. Dacht u, dat dit opeens zou veranderen, wanneer u overgaat?

O, zeker: wanneer je geen regenjas aan hebt, kun je ergens binnen gaan schuilen. Wil je geen regen zien, dan kun je de luiken sluiten en wil je de regen ook niet meer horen, dan kun je je oren dichtstoppen. Maar op de duur hou je dat ook niet uit. Dus: wanneer het regent, moet je aanvaarden, dat dit het geval is. Klaar.

Dit geldt voor het gehele bestaan. Vandaag ben je niet precies dezelfde, die je gisteren was. Morgen zul je weer anders zijn.

Vandaag ben je anders dan gisteren, dus wat je gisteren was, is niet zo belangrijk. Alles, wat daarvan belangrijk is, zul je ook vandaag ontmoeten en beleven. En morgen is ook niet zo belangrijk, want wat jij morgen zult zijn, kun je nu ook nog niet geheel bepalen. Dus houd je maar bezig met dat, wat je vandaag bent en de noodzaken, die het heden met zich brengt.

Zet je dit over in de termen van mijn wereld, dan krijg je het volgende: Alles, wat ik ervaar, is welkom, omdat ik alleen middels die ervaring bewust leef. Heet alle beleven welkom en je vindt een gemakkelijker en daardoor ook omvangrijker contact met anderen. En je verandert daardoor op de duur.

Ik filosofeer daar nu nog wel eens over. Toen ik overging, had ik het gevoel, dat de wereld nog misvormder was dan ik. Vreemd genoeg overdrijf je de reacties van de wereld op je eigen gebreken vaak zo, dat je meent, dat de gehele wereld voortdurend tegenover jou tekort schiet.

Mij heeft het heel wat tijd en belevingen gekost, voor ik kon begrijpen, waarom mijn wereldvisie niet juist was. Dat ik een bult had, was niet zo erg. Maar ik had altijd gedacht met een bult. En dat betekende, dat ik te gewrongen reageerde op contacten met anderen, om b.v. een eerlijk gemeente en voor mij aangename konversatie te kunnen voeren.

Zeker, op aarde moest ik ook leven. Dus bedwong ik mijn kritiek en bitterheid meestal. Maar dan minachtte ik mijzelf, omdat ik niet eerlijk was en bovendien de wereld, die dom genoeg was om er in te vliegen en te denken, dat ik alles meende.

Wanneer ik met een vroom gezicht zat te bidden in een kerk, dan was dit geen vroomheid en geen geloof, maar ik deed het alleen, omdat het goed was voor de omzet. En lach nu niet zo hard, want er zijn nog heel wat dorpen, waar de middenstanders om gelijke redenen elke zondag onder de preekstoel zitten.

Mijn vermeende vroomheid deed de omzet van mijn zeer kleine kleinhandel toenemen, zowel bij de pastorie als bij de vrome kwezels in de omgeving. Maar je vergissen kon dodelijk zijn.

Ik herinner mij, dat ik probeerde een kwezel kantjes te verkopen. Waarop zij meende: ik vind ze mooi, koopman, maar waarvoor zou ik die moeten gebruiken? Ik zei, dat je er een ruiche op de japon van kon maken, maar dat het stevig spul was, en daarom ook geschikt als b.v. kantje aan de broekspijpen. En dat had ik nu net niet moeten zeggen, wat zij was een vrome dame. Zij had niet alleen geen broek, maar zelfs geen onderstel tenminste: niet voor anderen.

Maar om kort te gaan: de wijze, waarop ik zelf tegenover de wereld stond, weerkaatste in mijn contacten met de geest. Mijn wijze van reageren op de contacten met andere entiteiten, die ik al aannam, was bitter, want ik verwachtte van hen, dat zij mij als minderwaardige kronkel zouden beschouwen.

Anderen hebben mij de mogelijkheid gegeven dit te overwinnen. Toen werd de oude misvorming voor mij iets, waarmee ik pronkte. Zelfs toen ik al lange tijd doorkwam middels verschillende mediums, koste het mij moeite de oude misvorming terzijde te stellen. Ik kwam als gebochelde door.

Ik heb het echter afgeleerd en wel door steeds, wanneer ik te sarcastisch was, te veel bitterheid mee liet klinken, van anderen de kans kreeg mijn bitterheid door hun ogen te zien. En dat is een radicale kuur.

Het duurt even, maar het werkt wel goed. Wat mi tot de konklusie voert, dat niemand bang hoeft te zijn om dood te gaan. Het proces is gemeenlijk niet al te aangenaam, maar het gaat wel vanzelf. En als u eenmaal over bent, geef ik u de raad niet te vragen, waar u bent, of wat u nu weer zal gaan overkomen. Rustig kijken. Dan zie je wel de een of andere idioot in de buurt staan; mogelijk ben ik het zelfs, die je vertelt, wat je verder het beste kunt doen. Probeer dat dan eerst eens, voor je je eigen denkbeelden verder in de praktijk probeert te brengen.

Sta open voor allen, die contact willen zoeken. Praat er niet over, maar heb aandacht voor alle anderen, dat is voldoende. Je kunt natuurlijk daarover wel mooi praten, maar als je de schoonheid en voordelen van een je openstellen lang genoeg voordraagt, zul je zien, dat anderen zich openen - al tans de monden - om hartgrondig te gapen. En dat is dan een vorm van kritisch contact.

Geestelijk openstaan betekent, ook op aarde, niets meer of minder dan het volgende: niet je eigen oordeel inschakelen, wanneer je indrukken van anderen ontvangt, tenzij dit onmiddellijk betrekking heeft op je eigen wijze van handelen. Laat de rest op je af komen. Absorbeer het maar zo goed je kunt.

Openstellen betekent: aanvaarden en niet kritiseren, beoordelen en veroordelen of verwerpen. Wanneer je voldoende opneemt uit de omgeving, komt er als vanzelf een punt, waarop de schijnbaar onsamenhangende invloeden samen worden gevoegd tot een geheel, waar je iets mee kunt doen. Het leven van vele mensen is als klei, waaruit een mooi beeld gemaakt zou kunnen worden, wanneer zij niet steeds maar weer bezig waren om de kwaliteit van die klei korrel voor korrel zorgvuldig te beoordelen. Oordeel niet, doe iets met je mogelijkheden, dan bereik je meer.

Het is een stap op de weg naar het grotere bestaan. En het grotere bestaan is niets meer of minder dan een beleven van de werkelijkheid met uitschakeling van alle grenzen, die je voortdurend voor jezelf opbouwt.

Waarmede ik hoop zo geestelijk waardevol en duidelijk geweest te zijn in mijn betoog, als mij maar mogelijk is. In ieder geval hoop ik u duidelijk gemaakt te hebben, dat u meer mogelijkheden hebt dan u pleegt te gebruiken en dat u daar nu iets mee moet doen om ze later, na de overgang, tot uw beschikking te hebben, wanneer u terecht komt in die geheel andere wereld.

Ten laatste nog dit: Er zijn er heel wat in onze wereld, die krachten en licht ontvangen van anderen en deze krachten weer verder proberen te stuwen naar allen, die daaraan behoefte hebben, op uw wereld zowel als in de onze. Heel wat geesten houden zich voortdurend bezig met de mensen, maar gelukkig op een meer praktische manier dan vele mensen zich met de geest bezig proberen te houden. Wat u hopelijk een troost zal zijn.

En daarmee sluit ik. Ik wens u een goeden avond en een nog betere nachtrust. En wanneer u soms uit zoudt treden, loop eens aan en overtuig u, dat ik niets te veel gezegd heb.

Tot ziens.

(sterk bekort)

-0-0-0-0-0-

d.d. 10 september 1976